

תָּא חַוִּי, מַה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת
 כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת. דְּיִשְׂרָאֵל כִּד אֲשַׁתְּכַח בַּר נֶשׁ
 מִית הוּא מְסַאב לְכָל גּוֹפָא, וּבֵיתָא מְסַאבָּא. וְגוֹפָא
 דְּעוֹבֵד כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת לָא מְסַאיב לְאַחְרָא, וְגוֹפִיָּה
 (נ"א וּבֵיתָא) לָא מְסַאבָּא כִּד אֵיהוּ מִית. מָאִי טַעְמָא.

יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעְתָּא דְּאֵיהוּ מִית כָּל קְדוּשֵׁי דְמֵאֲרִיָּה
 מְתַעֲבָרֵן מֵינַה, אֲתַעֲבַר מֵינַה הָאִי עוֹלְמָא
 קְדִישָׁא, וְאֲתַעֲבַר מֵינַה הָאִי רוּחַ קְדִישָׁא, אֲשַׁתְּאֵר
 גּוֹפָא מְסַאבָּא.

אַבְל עוֹבֵד כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת עוֹבֵד עֲבוֹדָה זָרָה, לִית
 חַוִּי. דְּבַחֲוֵי מְסַאב בְּכָל סְטָרִין, עוֹלְמָא
 דִּילִיָּה מְסַאבָּא, וְרוּחָא דִּילִיָּה מְסַאבָּא. וּבְגִין
 דְּסוֹאבוּתֵי אֱלִין שְׂרִיין בְּגוּיָּה, אָסִיר לְמִקְרַב לְגַבִּיָּה.
 בֵּינָן דְּמִית, נָפְקִי כָּל אֱלִין מְסַאבוּתָא וְאֲשַׁתְּאֵר גּוֹפָא
 בְּלֵא מְסַאבוּתָא לְסוֹאבָּא.

לשון הקודש

יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעָה שְׁהוּא מֵת, כָּל הַקְּדוּשׁוֹת
 שֶׁל רַבּוֹנוֹ עוֹבְרוֹת מִמֶּנּוּ, וְעוֹבֵר מִמֶּנּוּ
 הַצֵּלִם הַקְּדוּשׁ הַזֶּה, וְעוֹבְרַת מִמֶּנּוּ רוּחַ
 הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, נִשְׁאַר הַגּוֹף טַמֵּא.

אַבְל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת עוֹבְדֵי
 עֲבוֹדָה זָרָה לֹא כָּד, שְׂפַחֲוֵי טַמֵּא בְּכָל
 הַצְּדִים, צִלְמוֹ טַמֵּא וְרוּחוֹ טַמֵּא, וּמְשׁוּם
 שְׂכָל הַטַּמְאוֹת הַלְלוּ שְׂרוּיֹת בְּתוֹכוֹ,

כוֹכָבִים וּמִזְלוֹת, מְשׁוּם שְׁוֵה קְדוּשׁ וְוֵה
 טַמֵּא.

בַּא רְאָה מַה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמּוּם עוֹבְדֵי
 כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת, שֵׁיִשְׂרָאֵל בְּשִׁנְמִצָּא
 אָדָם מֵת, הוּא מְטַמֵּא אֶת כָּל הַגּוֹף,
 וְהַבֵּית טַמֵּא. וְגוֹף שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
 וּמִזְלוֹת לֹא מְטַמֵּא מִיִּשְׁהוּ אַחַר, וְגוֹפּוֹ
 וּבֵיתוֹ לֹא טַמֵּא בְּשִׁהוּא מֵת. מַה הַטַּעַם?

וְאֵף עַל גַּב דְּגוּפָא דְלִתּוֹן מְסֵאב, בֵּין בְּחֵייהוֹן וּבֵין
בְּמִיתְתָּהוֹן. אֲבָל בְּחֵייהוֹן דְּכָל אֵינוֹן מְסֵאבִין
אֲשֵׁתְכֵּי לְגַבֵּייהוּ, אִית לֹון חֵילָא לְסוּאָבָא לְאַחֲרֵינֵי,
בְּמִיתְתָּהוֹן דְּנַפְקֵי כָל אֵינוֹן מְסֵאבִין מִנֵּייהוּ, לָא יִכְלִין
לְסוּאָבָא. וּדְיִשְׂרָאֵל, יִכִּיל לְסוּאָבָא לְאַחֲרֵינֵי. בְּגִין דְּכָל
קְדִישִׁין נַפְקִין מִנֵּיהּ וְשָׂרָא עֲלֵיהּ סְטָרָא אַחֲרָא.

תָּא חֲזִי, הֵא עָלָם קְדִישָׁא, כִּד אָזִיל בַּר נֶשׁ
וְאַתְרֵבִי, וְאַתְעֵבִיד מֵהֵא פְרַצוּפָא דְיוֹקְנָא
דִּילִיָּה. אַתְעֵבִיד צוּלְמָא אַחֲרָא, וּמִתְחַבְרֵן בְּחָדָא. וְדָא
נְטִיל לְדָא, בְּשַׁעְתָּא דְאַשְׁתַּכְחוּ תְרִין צוּלְמִין, נְטִיר
הוּא בַר נֶשׁ, וְגוּפָא דִּילִיָּה בְּקִיּוּמָא, וְרוּחִיה שְׂרִיָּא
בְּגִיָּיה. בְּשַׁעְתָּא דְקָרִיבוּ יוּמוֹי, מִתְעַבְרֵן מִנֵּיהּ, וְדָא
סְלִיק לְדָא, וְאַשְׁתָּאֵר בַּר נֶשׁ בְּלָא נְטִירוֹ. בְּדִין, (שִׁיר
הַשִּׁירִים ב) עַד שְׁיִפּוֹת הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים, תִּרִי.

לשון הקודש

כי כל הקדשות יוצאות ממנו, ושורה
עליו צד האחר.

בַּא רְאָה, הַצֵּלָם הַקְדוּשׁ הַזֶּה, בְּשֵׁהוּלָף
אָדָם וּמִתְגַּדֵּל וְנַעֲשִׂית מֵהַפְּרָצוּף הַזֶּה
הַדְּמוּת שְׁלוֹ, נַעֲשֶׂה צֵלָם אַחֲרָה,
וּמִתְחַבְרִים בְּאַחֲרָה, וְזֶה נוֹטֵל אֶת זֶה.
בְּשַׁעֲה שְׁנִמְצָאִים שְׁנֵי צֵלְמִים שְׁמוֹר הוּא
הָאָדָם, וְגוּפוֹ בְּקִיּוּם, וְרוּחַ שְׂרוּיָה בְּתוֹכוֹ.
בְּשַׁעֲה שְׁקָרְבִים יָמוּי, הֵם עוֹבְרִים מִמֶּנּוּ,

אסור לקרב אליו. בין שמת, יוצאות כל
הטמאות הללו, ונשארו גוף בלי טמאה
לְטַמָּא.

וְאֵף עַל גַּב שְׁנוּפָם טַמָּא, בֵּין בְּחֵייהֶם
וּבֵין בְּמִיתְתָּהֶם, אֲבָל בְּחֵייהֶם שְׁכַל אוֹתָן
הַטַּמָּאוֹת שְׁנִמְצָאוֹת אֲצֵלְהֶם, יֵשׁ לָהֶם כַּח
לְטַמָּא אַחֲרִים. וּבְמִיתְתָּהֶם, בְּאֲשֶׁר יוֹצְאוֹת
כָּל אוֹתָן הַטַּמָּאוֹת מֵהֶם, לָא יִכּוּלִים
לְטַמָּא, וְשֵׁל יִשְׂרָאֵל יִכּוּל לְטַמָּא אַחֲרִים,

תָּא חַיִּי, כִּד אֶתְעַר דִּינָא בְּעֵלְמָא, דְּקִדְשָׁא בְּרִיד
 הוּא יְתִיב עַל פְּרָסֵי דִּינָא לְמִידָן עֵלְמָא, בְּעֵי
 בַר נָשׁ לְאַתְעָרָא (בְּדִינָא) תְּשׁוּבָה, דִּי יְתִיב מִחַיּוּבָא (נ"א
 מִחַוּבִּי). דְּהָא הָהוּא יוֹמָא, פְּתִקִּין כְּתִיבוּ, וּמִשְׁתַּכְּחִי
 כְּלָהוּ בְּאַחַמְתָּא הָא כְּתִיבִין. אִי זְכִי בַר נָשׁ דִּי יְתִיב
 קָמִי מְאָרִיחֵי, קָרְעִין פְּתִקִּין דְּעֵלִיחֵי.

לְבַתָּר קִדְשָׁא בְּרִיד הוּא זְמִין קָמִיחֵי דְּבַר נָשׁ, יוֹמָא
 דְּכַפּוּרֵי יוֹמָא דְּתְּשׁוּבָה. אִי תָב מִחֻטְּאֵי טַב.
 וְאִי לָא, פְּקִיד מְלַפָּא לְמַחְתָּם פְּתִקִּין. וְוִי, דְּהָא
 תְּשׁוּבָה בְּעֵיָא לְאַסְתַּלְקָא מִנִּיחֵי.

אִי זְכִי בְּתְּשׁוּבָה, וְלָא שְׁלִימְתָא כְּדָקָא יְאוּת, תְּלִיין
 לִיחֵי עַד הָהוּא יוֹמָא בְּתִרְאָה דְּעַצְרָת, דְּהוּא
 תְּמִינָא לְחַג. וְאִי עֵבֵד תְּשׁוּבָה שְׁלִימְתָא לְקָמִי

לשון הקודש

לפני רבוננו, קורעים את הפתקים שעליו.
 אחר כך הקדוש ברוך הוא מוּמִין לפני
 האדם את יום הכפורים, יום התשובה.
 אם שָׁב מִחֻטְּאֵי – טוב. אם לא – מצוה
 המלך לחתם פתקים. אוי פי התשובה
 רוצה להסתלק ממנו.

אם זכה בתשובה ולא שלמה פראוי –
 תולים לו עד אותו יום אחרון של עצרת,
 שהוא שמיני לחג. אם עשה תשובה

וזה עולה לזה, ונשאר אדם בלי שמירה,
 אז (שיר א) עד שיפוח היום ונסו הצללים,
 שנים.

בא ראה, פשמתעורר דין בעולם,
 כשהקדוש ברוך הוא יושב על פסא דין
 לדון את העולם, צריך אדם לעורר וּבְדִין
 תשובה שישוב מהרשע ומחטאיו, שהרי
 אותו יום נכתבים פתקים, וכלם נמצאים
 בתיק כתובים. אם זכה אדם שישוב

מֵאֲרִיָּה, אֶתְקַרְעוּ. וְאִי לֹא זָכִי, אֵינּוֹן פִּתְקוֹן נְפִקוֹן
מִבֵּי מִלְפָּא, וְאֶתְמַסְרֵן בִּידוּי דְּסַנְטִירָא, וְדִינָא
מִתְעֵבִיד, וּפִתְקוֹן לֹא מִתְדַרְן תּוּ לְבֵי מִלְפָּא.

כְּדִין צוֹלְמִין אֶתְעֵבְרוּ מֵנִיָּה, וְלֹא מִשְׁתַּבְּחִין עִמֵּיהּ.
פִּינּוֹן דְּמִתְעֵבְרֵן מֵנִיָּה, הָא וּדְאִי טוּפְסָקָא
דְּמִלְפָּא יַעֲבֵר עֲלֵיהּ, וְיִטְעוּם פִּסָּא דְּמוֹתָא. וּבְהִתּוּא
לִילִיָּא דְּחִנָּא בִּתְרָאָה, סַנְטִירִין זְמִינִין, וּפִתְקוֹן נְטִלִין,
בְּתַר דְּנִטְלִי לֹון, צוֹלְמִין מִתְעֵבְרֵן, וְלֹא מִשְׁתַּבְּחִין (נ"א
וְאִי מִשְׁתַּבְּחִין גְּרִיעִין יַעֲבֵר עֲלוּי מַרְעִין וְכוּ) בְּהוּ יְדִי. וְאִי מִשְׁתַּבְּחִין
בְּהוּ יְדִי (נְעִדִי), דִּינָא גְּרִיעָא, אִו יַעֲבֵר עֲלוּי דִּינָא מַרְעִין
בִּישׁוּן, בְּגִרְיעוּתָא דְּלֵהוֹן, וְהָא אִוְקִימָנָא לְהָא.

וּבְסַפְרֵי קְדָמָאֵי אַמְרֵי יִתִּיר, כִּד רִישָׁא אַנְרַע,
וְיִשְׁתַּבַּח גּוּפָא. בְּרִיָּה, אִו אֲנִתְתִּיָּה יִשְׁתַּבְּחוּ
וְהוּא יִסְתַּלְק. וְהֵי מִילֵי, כִּד לֹא אֶתְדַר כֹּל הִתּוּא

לשון הקודש

הַמְעַנִּישִׁים מְזַמְנִים, וְנוֹטְלִים אֶת
הַפִּתְקִים. וְאַחַר שֶׁנִּטְלוּ אוֹתָם, מְעַבְרִים
הַצְּלָמִים, וְלֹא נִמְצְאִים וְאִם נִמְצְאִים פְּגוּמִים,
יַעֲבֵר עֲלֵיוּ מַחְלוֹת (כִּוּן) בְּהֵם יָדִים. וְאִם
נִמְצְאִים בְּהֵם יָדִים – דִּין גְּרוּעַ, אִו יַעֲבֵר
עֲלֵיוּ דִּין שֶׁל מַחְלוֹת רַעוּת בְּפָנִים שְׁלָהֶם,
וְהָרִי בְּאַרְנוּ אֶת זֶה.

וּבְסַפְרֵי הַקְּדוּמוֹנִים אֹמְרִים יוֹתֵר,
כְּשֶׁהֲרֵאשׁ נִגְרַע וְיִמְצֵא הַגּוּף – בְּנוּ אִו

שְׁלָמָה לְפָנֵי רַבּוֹנוּ – נִקְרָעִים. וְאִם לֹא
זוֹכָה – אוֹתָם פִּתְקִים יוֹצְאִים מִבֵּית
הַמֶּלֶךְ וְנִמְסָרִים בְּיַדֵּי מַלְאָךְ הַדִּין, וְהַדִּין
נַעֲשֶׂה, וּפִתְקִים יוֹתֵר לֹא חוֹזְרִים עוֹד
לְבֵית הַמֶּלֶךְ.

אִו מְעַבְרִים הַצְּלָמִים מִמֶּנּוּ וְלֹא נִמְצְאִים
עִמּוֹ. פִּינּוֹן שֶׁעֲבָרוּ מִמֶּנּוּ, הָרִי וְדְאִי שֶׁעֲנֵשׁ
הַמֶּלֶךְ יַעֲבֵר עֲלֵיוּ וְיִטְעֵם מִכּוּס הַמּוֹת.
וּבְאוֹתוֹ לִילָה שֶׁל חַג הָאֲחֵרוֹן, הַמִּלְאָכִים

זמנא בתיובתא. אבל אי אהדר, טעמא דמותא
 יטעם, ויתסי.

ואי גופא לא אתחזי, וישתבח רישא. אינון סלקון,
 והוא אתקניים. והני מילי, כד בריה ועירא
 ברשותיה. ואי ידוי פנימו, עבדתא דידי פנימין.
 רגלוי, מרעין רדפין עליה. ערק צולמא ואהדר, ערק
 ואהדר. עליה פתיב, (דברים כח) בפקר תאמר מי יתן
 ערב, והאי כד נהרא סיהרא, וליליא אתתקן בנהורא.
אבל זפאי חסידי, ככל יומא ויומא מסתכלי
 בלבייהו, כאלו ההוא יומא מסתלקי מעלמא,
 ועבדין תיובתא שלימתא קמי מאריהון, ולא
 יצטרכון למלה אחרא. וכאה חולקהון בעלמא דין
 ובעלמא דאתי.

תא חזי, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי, כמה עלאין

לשון הקודש

מי יתן ערב. וזה כשהלבנה מאירה
 והלילה מתקן באור.

אבל צדיקים חסידים, כל יום ויום
 מסתכלים בלבם כאלו אותו יום
 מסתלקים מהעולם, ועושים תשובה
 שלמה לפני רבונם, ולא יצטרכו לדרך
 אחר. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם
 הבא.

בא ראה, כל הנקרא בשמי - כמה

אשתו ומצאו, והוא יסתלק. וזה מדבר
 בשלא חזר כל אותו זמן בתשובה. אבל
 אם חזר, טעם המות יטעם ויתרפא.

ואם הגוף לא נראה וימצא הראש - הם
 מסתלקים והוא מתקנים, וזה מדבר
 בשבנו הקטן ברשותו. ואם ידיו פגומים,
 מעשה ידיו פגומים, רגליו - מחלות
 רודפות אותו. בורח העלם וחוזר, בורח
 וחוזר, עליו פתוב (דברים כח) בפקר תאמר

עוֹבְדֵי מַלְכָּא קְדִישָׁא, דְּהָא בְּאִינּוֹן עוֹבְדֵי (נ"א בְּרִיין)
 דְּאִיהוּ עֶבֶד לְתַתָּא קְטִיר לֹון בְּמַלְיָן עֲלָאִין דְּלַעִילָא,
 וְכַד נְמַלְיָן לֹון לְתַתָּא וְעֶבְדֵי בְּהוּ עוֹבְדָא, אַתְעָר
 הֵהוּא עוֹבְדָא דְּלַעִילָא דְּקְטִיר בְּתָ. כְּגוֹן אֲזוּבָא, עַץ
 אֲרוֹ, וְהָא אֲוִקְמָנָא (דף רכ ע"ב) מְלִי.

וְאִית מְנִייהוּ דְּאַחִידֵן בְּשֵׁמָא קְדִישָׁא, כְּגוֹן לֹולָב,
 וְאַתְרוּג, הָדָם, וְעֶרְבָה, דְּכֻלְהוּ אַחִידֵן בְּשֵׁמָא
 קְדִישָׁא לַעִילָא. וְעַל דָּא תְּנִינֵן, לְאַחְדָּא לֹון, וְלְמַעְבַּד
 בְּהוּ עוֹבְדָא, כְּגוֹן לְאַתְעָרָא חֲדוּהָ הֵהוּא דְּאַחִיד בֵּיתָ.
 וְעַל דָּא תְּנִינֵן, כְּמַלְיָן וְעוֹבְדָא בְּעִיָין לְאַחְזָא מְלָה,
 כְּגוֹן לְאַתְעָרָא מְלָה אַתְרָא.

הָדָא הוּא דְּכְתִיב, כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי
 (כְּרֵאתִיו), לְאַתְעָרָא יְקָרִי. כְּרֵאתִיו, לִי־יַחְדָּא לִי.
 יִצְרֵתִיו, לְמַעְבַּד בֵּיתָ עוֹבְדָא (נ"א חִילָא). אִף עֲשִׂיתִיו,

לשון הקודש

אַחִידֵן בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ לְמַעְלָה. וְעַל כֵּן
 שְׁנִינֵן, לְאַחֲזוֹ אֹתָם וְלַעֲשׂוֹת כְּהֵם
 מַעֲשֵׂה כְּדִי לְעוֹרֵר חֲדוּהָ אֹתוֹ שְׂאוּחֵו
 בּוּ. וְעַל זֶה שְׁנִינֵן, כְּדְּבָרִים וּמַעֲשֵׂה
 צְרִידָ לְהִרְאוֹת דְּכָר כְּדִי לְעוֹרֵר דְּכָר
 אַחֵר.

זֶהוּ שְׂכַתוּב כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי
 וְכְרֵאתִיו - לְעוֹרֵר כְּבוֹדִי. כְּרֵאתִיו -
 לִי־יַחְדָּא לִי. יִצְרֵתִיו - לַעֲשׂוֹת בּוּ מַעֲשֵׂה

עֲלִיּוֹנִים מַעֲשֵׂי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ, שְׁהָרִי
 בְּאֹתָם מַעֲשִׂים (כְּרֵיתוֹת) שֶׁהוּא עוֹשֶׂה
 לְמַטָּה, קוֹשֵׁר אֹתָם בְּדְּבָרִים עֲלִיּוֹנִים
 שְׁלַמְעָלָה, וּכְשֶׁנּוֹמְלִים אֹתָם לְמַטָּה
 וְעוֹשִׂים כְּהֵם מַעֲשֵׂה, מִתְעוֹרֵר אֹתוֹ
 מַעֲשֵׂה שְׁלַמְעָלָה שְׁקִשׁוֹר בּוּ, כְּגוֹן אֲזוּב
 וְעַץ אֲרוֹ, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ הַדְּבָרִים.

וַיֵּשׁ מֵהֵם שְׂאֵחֻזִּים בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ, כְּמוֹ
 לֹולָב, וְאַתְרוּג, הָדָם, וְעֶרְבָה, שְׂכַלְם

לֹא־תֵעָרָא בֵּיהּ חִילָא דְלַעִילָא.

דְּבַר אַחַר, כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, הֵינּוּ דְכֹתוּב (ויקרא כג)
פְּרִי עֵץ הָדָר. וְלִכְבוֹדֵי בְרָאתִיו, הֵינּוּ כַפּוֹת
תְּמָרִים. יִצְרַתִּיו, הֵינּוּ וַעֲנַף עֵץ עֲבוֹת. אֵף עֲשִׂיתִיו,
הֵינּוּ וְעַרְבֵי גַחַל.

וְתִקְוֵנָא דְהָאֵי דְאָמַר קָרָא, (ויקרא כג) וְלִקְחֶתֶם לָכֶם
בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, דִּיִּיקָא. דְּהוּא תְּמִישָׁאָה
עַל עֲשׂוֹר. אֲבָל בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, תְּהוּא יוֹם רִאשׁוֹן
מָאן הוּא. אֱלָא יוֹם דְּנִפְיָא רִאשׁוֹן, לְנִטְלָא (ד"א
לְכָלָא) בְּמִבּוּעוֹי דְּמִיּוֹן גְּבִיעוֹן, וְאַנְן בְּעִיּוֹן לְאַמְשָׁא
לִיָּה לְעֵלְמָא.

מִתָּל לְמַלְכָא דְקָטַר בְּנֵי נֶשֶׂא בְּקִטְרוֹי, אֲמִיָּה
מִטְרוֹזְנִיתָא אֲתַת, וְאַפִּיקַת לוֹן לְחִירוֹת, וּמַלְכָא
אַשְׁנַח לִיקְרָא דִילָהּ, וְיָהֵב לוֹן בִּידְהָא. אֲשַׁכַּחַת לוֹן

לשון הקודש

לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, דְּוִקָא שְׁהוּא תְּמִישֵׁי
עַל עֲשׂוֹר. אֲבָל בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, אוֹתוֹ יוֹם
רִאשׁוֹן מִי הוּא? אֱלָא יוֹם שְׁיַעַז רִאשׁוֹן
לְנִסְעַ וְלְכָל בְּמַעֲיָנֵינוּ שֶׁל מִים גּוֹבְעִים,
וְאַנְנוּ רוֹצִים לְהַמְשִׁיכוֹ לְעוֹלָם.

מְשַׁל לְמַלְךְ שֶׁקָּשַׁר בְּנֵי אָדָם בְּמַאֲסָר.
בָּאָה אִמּוֹ הַגְּבִירָה וְהוֹצִיָּאה אוֹתָם
לְחִירוֹת, וְהַמְלִיךְ מַשְׁגִּיחַ עַל כְּבוֹדָהּ וְנָתַן

וּכְחוֹ. אֵף עֲשִׂיתִיו – לְעוֹרֵר בּוֹ כַח
שְׁלִמְעֵלָה.

דְּבַר אַחַר כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי – הֵינּוּ
שְׁכֹתוּב (ויקרא כג) פְּרִי עֵץ הָדָר. וְלִכְבוֹדֵי
בְרָאתִיו – הֵינּוּ כַפּוֹת תְּמָרִים. יִצְרַתִּיו –
הֵינּוּ וַעֲנַף עֵץ עֲבוֹת. אֵף עֲשִׂיתִיו – הֵינּוּ
וְעַרְבֵי גַחַל.

וְתִקְוֵנָא שֶׁל זֶה שְׁאָמַר הַכֹּתוּב וְלִקְחֶתֶם